

älskar mer än det mesta övriga här i livet. Låten är väl förvisso inte det värsta man hört och långt ifrån sämst av de tio kompositionerna. Jag kan till och med sträcka mig till att ge den tre försiktigt uppmuntrande komplimanger: 1) Inleds med några fill-ins och det är ju alltid upplyftande. Trumtekniken som Mårten Tolander konsekvent vägrat anamma. 2) Sången är inte alls så skrikig som hos de flesta Dis-bandet. 3) Låten har ett visst driv och en viss nerv, så på det sättet kan jag förstå att den blivit en klassiker. Dock, innan det blir alltför positivt: Det här gänget har i hög utsträckning bidragit till att vi i vår svenska ankdamm tvingats dras med dynga som Dischange, Diskonto, Disfear, Diskent och Disröv. En aldrig sinande flod av band som in the name of celebration harvar D-takt och brölar om krigets fador. Det har försämrat min livskvalitet avsevärt. För detta förlåter jag Discharge aldrig.

Martin: Hehe, den här känneren juigen på puk-rullen redan innan låten har börjat. Vad ska jag säga? Det är Why med Discharge. Snacka om klassiker.

Mikael: När jag flyttade till Eskilstuna 2011 fick jag göra ett slags inträdesprov. Man har ju mycket att leva upp till med tanke på Sika Äppärä och hela den biten. Första delen i testet var att knäcka en Radioaktiva Räker-vinyl på mitten, det var ju inga problem. Den andra delen var att limma fast Why-tolvan på skivspelaren. Problemet var att jag inte ägde någon skiva med Discharge, så jag bor här lite på nåder kan man väl säga. Själv har jag dock alltid föredragit 90-talskängen och de band som influerades av Discharge framför Stoke-On-Trent-grabbarna

(Man kan inte göra ett hardcore låtsnack 101 och inte ha med Discharge. Det är som att spela in en trallpunk skiva helt utan tvåtakt eller benämner sitt fanzine som ett magazine. Man gör det bara inte. Detta går ju som på räls. Har jag underskattat min panel och gjort det för lätt?)

Gorilla Biscuits - New Direction

Rille: Inleds med en fanfar och ett sämre preludium kan man ju ha. Sedan mynnar det ut i en ganska strukturtrögen hardcore-låt med variation i såväl tempo som sång/skrik-teknik. De sjunger bland annat om stagedive och det är ju alltid skojigt. Falkenbergs fartcore-hjältar Venerea skrev ju den suveräna hyllningssången "Kangaroo" till detta underbara fenomen. Jag är numera för feg för att stagediva, men gjorde det en del i min ungdom. Bland annat på Alcatraz i Kalmar när Satanic Surfers spelade där 1997. Rodde skötte sången bakom trumsetet, så det fanns massvis med plats och möjligheter att både gästsjunga i mån av körnickarna och att dyka (näja, hoppa är väl en mer adekvat beskrivning egentligen) från scenen när man sjungit klart i "Sunshiny day" eller "Nun". Men, framför allt sjunger de om HC pride och då gissar jag på Agnostic Front för de har gjort nån låt om stolthet och att hålla ihop inom scenen. Scene pride är såklart jävligt viktigt och en grundbult för alla musikrörelser. Men med det sagt, så måste det också finnas utrymme för konflikter och omotiverade påhopp emellanåt. Det ger syre och är i slutändan bara uppfriskande. Annars riskerar vi att bli ännu en sekt i mängden.

Martin: Nä men - jag tänkte att det här låtsnacket skulle vara proppat med obskyr hc från typ Italien och Tjeckien och att jag skulle få stå och skämmas över mina noll rätt - men här radar du upp den ena klassikern efter den andra. Jag hör ända hit hur Ström spinner ikapp med sina katter på den här frågan... Men han har ju rätt - det här är ju tidslöst skitbra. Gorilla Biscuits, New Direction.

Mikael: Bara introt till den här låten får adrenalinreceptorerna att kicka igång. Gorilla Biscuits med New Direction, alltså det här är så jävla bra, det är så pass bra att till och med Rille borde gilla det. Jag stod och höll i skivan för något år sedan men köpte den inte. VARFÖR KÖPTE JAG DEN INTE?! Jag skulle säga att Start Today är världens bästa hardcoreskiva. Finns inte ett svagt spår här. Jag blir ledsen, förbannad, purken och vedergällningssugen ifall inte minst tre av oss sätter den här.

(Ok, jag tror ni fattar grejen nu. Det här är hardcore man helt enkelt inte kan vara utan. Jag kan i alla fall inte tänka mig ett liv utan Gorilla Biscuits. Det kan tydligen Rille, vad det verkar. Jag är förvånad då det

Refused - The Real

Rille: Visst är det lite lustigt. Det är snart trettio jävla år sedan man hörde Refuseds "The real revolution starts within" och lik förbannat kan man inte bestämma sig för ifall det stämmer eller ej. Förnuftet säger att all politisk kamp och påverkan måste ske kollektivt och enat. Men vitala delar av ens känslspröt vill ändå envist invända att om ens eget bidrag och engagemang inte är äkta riskerar man att bli blott ännu en medioker birollsskådespelare i periferin av den pågående kampen. Själva låten är egentligen rätt lökig och träig, men det går ändå inte att avfärda Refused med tanke på hur brutalt bra de var live när det begav sig. En av brottarspelningarna var mer eller mindre på min egen dåvarande hemmaplan, nämligen Färjestaden på Öland. (Okej, jag är såklart born and raised i den östra grannbyn och således stolt medlem av Skogsby Brotherhood, men det var trots allt i Färjestaden som jag lirade fotboll och innebandy - och gick på spelningar.) Spelningen sammanföll med ett skolutbyte som vår högstadielklass hade med en tjeckisk dito. Vi hade varit nere hos dem nåt halvår tidigare och supit som ångvältar, som Erik Niva skulle ha uttryckt det. Nu var de hos oss och denna kväll var det en obligatorisk Anti-ANT-tillställning på skolan, där det skulle manifesteras mot alkohol, narkotika och tobak. Jag och två av mina punk-klasskamrater uteblev såklart för att istället gå på Refused och för att undvika logistiskt krångel drog vi helt sonika med våra tjecker på giget. De såg extremt skeptiska ut men vågade inte protestera. Min tjeck som hette Jizi (men jag kallade honom Georg, allt enligt dåvarande öländsk humor) frågade förvisso vilken genre bandet huserade i, men det var svårt att utläsa någon särskild reaktion hos honom när jag förklarade det. Cirka fem-sex låtar in i Refuseds gig vänder jag mig om för att - i nån slags tillfällig ansvarsanda - se ifall hockeyfrillorna är kvar i lokalen. Då ser jag två av dem stå långs med väggen längst bak och håller för sina öron och ser extremt plågade ut. Samtidigt som jag garvar lite åt detta funderar jag även lite på var fan Jizi håller hus, men min slutsats landar i att det är väl inte svårare än att han har uppsökt dass. Ytterligare två och en halv låtar senare inser jag dock att min toalett-teori var gravt felaktig. Mitt i det svettiga publikhavet ser jag hur han står och studsar och tokdiggar, svettig och lycklig. Han var långt ifrån den domderande typen, om jag uttrycker mig försiktigt, men när vi kom hem till mitt pojkrum så formligen krävde han att få mina Refused-skivor avspelade på kassetband. Fan vet om inte HANS riktiga inre revolution startade just den kvällen.

Martin: Det här går heller inte missta! Vilket unikt sound dom hade ändå Refused, med Dennis sång. Real tror jag den här heter, ganska tidig låt typ från Everlasting ep'n kanske? Jag tyckte ju dom var bäst i början, deras två kassetter innehöll en del riktig bra grejer med. Men allra bäst var ju bandet Dennis hade innan Refused, Step Forward. Jävla - det var grejer det.

Mikael: Det här måste vara Refused? Det låter i alla fall som Refused, revolution och hela det köret. Blev det någon revolution förresten? Grejen är att jag aldrig direkt lyssnat på Refused, jag har alltid haft något agg emot Dennis Lyxén, lite höga hästar där kan jag tycka, i alla fall när det begav sig. Hans stora grej är ju däremot Garbage Pail Kids, ett av många band jag upptäckte genom Delirium Tremens-kassetterna. Det var där jag upptäckte Bertil Brulba Band från Rättvik, Northern Drinkin' Cult från Australien och Blanks 77 från New Jersey samt många andra band från hela världen. Saknar såna kassetter idag.

(Hade någon av de här glada amatörerna missat på Refused hade jag fan fått ta upp det med chefen. Nu slapp vi det och ingen är gladare än jag. Refused var ju bra till och med skivan efter denna, men jag tycker ändå att dom peakade på Everlasting på något sätt.)

Earth Crisis - Firestorm

Rille: Helt hopplös låt. Långsamt, tungt och skrikigt. För en som föredrar snabbt, melodiöst och sjungande så är det här ingenting annat än en auditiv plåga. Modern tortyr. Ett axplock av genrer som jag genuint föredrar framför sånt här: dansband, country på svenska,